

vice Josefa V-a. V uvedeném §u 76 je totiž řeč o nemovitostech osoby daní povinné proto, poněvadž zákonodárce předpokládal při tomto zákonném ustanovení, že poplatník jest vlastníkem celé nemovitosti; ale zákonodárce klade při tom v §u 76 důraz na věcné ručení celé nemovitosti, i kdyby věnována byla jen částečně živnosti, podléhající výdělkové dani. Z toho následuje, že, když poplatník jest jen vlastníkem ideální části a nikoli celé nemovitosti, ručí za výdělkovou daň celá nemovitost a nikoli pouze poplatníková ideální její část, neboť jsou možny případy, že ideální podíl poplatníkův na nemovitosti jest jen nepatrným, ale celá nemovitost jest určena k výdělkovým účelům a poskytuje spoluvlastníkům skoro celý výnos ze živnosti, na nemovitosti provozované. Slovy, že ručí jen nemovitost poplatníková, chce zákonodárce vyjádřiti, že ručení nemovitosti nastává pouze tenkrát, jest-li živnostník skutečným vlastníkem nemovitosti, na rozdíl od pouhého nájemce jejího, nebo poživatele, prekaristy a pod., nikoli však, že nemovitost ručí jen v případech, když živnostník jest vlastníkem celé nemovitosti, a nikoli v případech, když mu náleží toliko ideální její část. Při posouzení otázky věcného ručení nemovitosti za výdělkovou daň tedy nerozhodují ideální podíly spoluvlastníků, nýbrž za tuto daň ručí, jsou-li zde ostatní zákonné podmínky, celá nemovitost, i když poplatník jest jen vlastníkem polovice nebo jiné ideální její částky. Správnosti toho nasvědčuje úvaha, že není možno, provozovati živnost na ideální části nemovitosti ve smyslu §u 10 knih. zákona, nýbrž pouze na celé nemovitosti, nebo na fysické části její, tato fysická část však nepatří žádnému ze spoluvlastníků výhradně, nýbrž jen všem spoluvlastníkům společně podle §u 361 a §§ 825 i násl. obč. zák.

Čís. 3503.

Smír jeví účinky pouze mezi smluvními stranami a jejich dědici. Pro a proti singulárním nástupcům jest účinným jen, když vstoupili v právní poměr smírem upravený po uzavření smíru.

(Rozh. ze dne 13. února 1924, Rv II 719/23.)

Žalobkyni byly při práci u žalovaného rozdrceny řezačkou tři prsty. Žalobu o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, a uvedl po právní stránce v

důvodech:

Odvolací soud rozhodl srovnale se soudem první stolice z toho důvodu o žalobním nároku zamítavě, protože má zjištěno, že dovolatelka uzavřela se zástupci dolnorakouských zemských pojišťovacích ústavů ve Vídni o nároku, který uplatňuje v žalobě, narovnání, podle kterého

byla ve příčině řečeného nároku úplně odškodněna 3.000 Kč a proto prohlásila, že nemá nijakých nároků ze svého úrazu. Odvolací soud považuje ono právní jednání za smlouvu, kterou udánliví zástupcové dolnorakouských zemských pojišťovacích ústavů ve Vídni uzavřeli ve prospěch žalovaného ve smyslu §u 881 obč. zák. Této právní povahy však řečené jednání právní zřejmě nemá. Dle §u 881 obč. zák. smlouva ve prospěch třetího vzchází tenkrát, když si někdo dá slíbiti nějaké plnění někomu třetímu, v tom případě však dovolatelka ve svém prohlášení o odbytném jediné prohlásila, že od dolnorakouského zemského Úrazového a povinné ručení pojišťujícího ústavu obdržela hotově 3.000 Kč jako náhradu za ztráty, které jí vzešly tím, že si při řezačce rozdrtila palec, ukazovák a prsteník a že tímto odškodněním byly vyrovnány veškeré škody z řečeného úrazu úplně, že se vzdává proto výslovně jakýchkoli na tomto úrazu spočívajících nároků, ať jsou jakéhokoliv původu, vůči řečenému ústavu jakož i vůči jakékoliv třetí osobě nebo ústavu. Smír (§ 1380 obč. zák.) je smlouvou a proto jeví účinky pouze mezi smluvními stranami a jich dědici. Pro singulární právní nástupce a proto nim je smír účinný jen, když vstoupili v právní poměr smírem upravený p o u z a v ř e n í s m í r u. Z toho plyne, že kdyby šlo o smír, nemohl by se smíru žalovaný vůči žalobnímu nároku dovolatelky dovolávat s právním účinkem, poněvadž ani nedokázal, ani ne tvrdil, že byl při smíru smlouvцем, nebo že k němu dodatečně přistoupil.

Čís. 3504.

Faktura, obsahující dvoje platiště a jen jedno sudiště, nezakládá důvodu příslušnosti dle §u 88, odstavec druhý, j. n., jenž předpokládá, že splniště jest v obvodu soudu, u něhož má býti žalováno.

(Rozh. ze dne 19. února 1924, R I 88/24.)

Žalobu o zaplacení kupní ceny 16.791 Kč zadal žalobce u obchodního soudu v Praze, opřev ji co do místní příslušnosti o § 88, odstavec druhý j. n. Námitku místní nepřislušnosti s o u d p r v é s t o l i c e z a m í t l, r e k u r s n í s o u d j í v y h o v ě l a žalobu odmítl. D ů v o d y: Místní příslušnost procesního soudu zakládá žalobce ve smyslu §u 88 odstavec druhý j. n. na nesporné skutečnosti, ve žalovaná strana přijala zároveň se zbožím jí zaslanou fakturu, která byla opatřena doložkou, že jest jí platiti a žalovati v Karlíně. Než rovněž nesporno jest, že oné fakture ještě připojena byla doložka »zahlbar auf mein Konto bei der Bank für Handel und Industrie in Darmstadt«, to jest že žalovaný fakturovanou cenu platiti má v Darmstadtě. Faktura označuje tudíž dvoje místa platební a jen jedno místo, kde má býti žalováno. Není tudíž dle faktury shoda místa placení s místem žaloby, a není také jednoho určitého místa placení, jak jest předpokladem příslušnosti dle druhého odstavce §u 88 j. n. a proto také tato místní příslušnost dle zaslané a přijaté faktury pro žalobu, o niž jde, založena není.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.